

Žavi romantinė komedija,
alsuojanti paryžietiška atmosfera!

Ignė Ale, rašytoja

ALEKSANDRA M. ALEŠTĖ

NEKENCIO PARYŽIAUS

PARYŽIAUS

Knygute.lt

**Aleksandra
M. Aistė.**

**NEKENČIU
PARYŽIAUS**

Romanas

Redagavo Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Vaiva Jalo, viršelio iliustracija ir dizainas, 2023

© „Svajonių knygos“, 2023

© Aleksandra M. Aistė, 2023

ISBN 978-609-03-0924-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

PIRMA DALIS

Elinga

Esu tikra, kad tą dieną, kai susipažinau su Alenu Blanku, man kelią buvo perbėgusi ne viena juoda Paryžiaus katė. Kaip tai galėjo nutikti, dar ir dabar nežinau – nesėkmės prasidėjo dar nė kojos iš lovos neiškėlus. Bet tai faktas kaip blynas.

Vos pabudusi supratau, kad pramiegojau savo skrydį namo. Mobilusis, turėjęs mane pažadinti, gulėjo juodut juodutėliu ekranu. Elektroninis viešbučio laikrodis, tarsi kerštaudamas, kad žadintojo pareigas patikėjau ne jam, rodė įlaipinimo pradžios laiką. Suspėti į Šarlio de Golio oro uostą, kol lėktuvas dar nepakilęs, nebuvo nė menkiausios vilties.

Kad telefonas paprasčiausiai sugedo, atrodė neįtikėtina. Greičiau jau bus išsikrovęs.

Pašokusi iš lovos, pripuoliau prie lagamino ir jį atitraukiau. O dievai, iš kur tas baisus nešvarių kojinių dvokas?! Susiėmiau už nosies ir šoktelėjau atgal. Žinojau, kad prancūziški sūriai pasižymi stipriu skoniu ir aromatu, bet pirkdama jį lauktuvių, dievaži, buvau tai visai pamiršusi. Sūrį išsirinkau pagal išvaizdą: delno

dydžio širdelės formos gabalėlis, padengtas baltu pelėsiu, pasirodė gana originali dovana iš meilės miesto. Be to, kai paskutinę komandiruotės dieną pagaliau galėjau iškišti nosį į miestą ir pasidairyti po parduotuves dar nesu-temus, pliaupė lietus ir buvau nusivariusi nuo kojų kaip arklys, todėl nuoširdžiai džiūgavau taip greit išrinkusi lauktuves Polui (taip draugų rate vadinome mano Paulių). Sugrįžusi į viešbutį, laikinai įkurdinau pirkinį mažulyčiame šaldytuve, tarp miniatiūrinių putojančio vyno, apelsinų sulčių ir vandens buteliukų, bet prieš užmigdama vis dėlto ėmiau nuogaštauti, kad skubėdama į ankstyvą skrydį galiu jį netyčiom palikti, ir perdėjau į lagaminą.

Vildamasi, kad tas kvapas ilgainiui išsivadės, antraip turėsiu didelių bėdų, suradau telefono kroviklį. Deja, prijungtas mobilusis vis tiek nerodė jokių gyvybės ženklų. Mane po truputį apėmė panika. Pražiopsojau skrydį. Po valandos, daugiausia po dviejų, turiu išsiregistruoti iš viešbučio. Kurgi dėsiuosi su visa savo manta? Paryžiuje apstu tokių nelaimėlių pavyzdžių, tad kelias baisias minutes įsivaizdavau save nesipraususią ir susivėlusią klaidžiojančią didmiesčio gatvėmis, iš paskos grindiniu dardant didžiulio rožinio lagamino, kuris, kaip ir pridera

benamio turtui, iš tolo dvokia neplautomis kojimėmis, ratukams.

Nulėkiau prie lango, plačiai jį atvėriau ir įkvėpiau gaivaus balandžio vidurio oro. Tą pačią akimirką užplūdo palengvėjimas, ir tvirtai nusprendžiau, kad bename Paryžiuje nebūsiu.

Mano laimei ir nuostabai, kompiuteris veikė puikiai. Susiskambinau su darbovietės kelionių organizatore ir greitai nušviečiau savo nepavydėtiną padėtį.

– Užjaučiu, brangioji, – atsiliepė Milena. – Tuoj ką nors sugalvosim. – Ji ėmė barškinti klaviatūra.

Ji ne tik mano bendradarbė, bet ir draugė. Mokyklos laikais ir keletą metų vėliau buvome neišskiriamos: mano namuose visada būdavo jos atsarginis dantų šepetėlis, o josios – mano. Atitolom, kai mano gyvenime atsirado Polas. Bet kitaip būti turbūt ir negalėjo – juk aš turiu vaikina, o jai vis dar vėjai galvoje.

Dažnai nebesuprantu Milenos, o ji – manęs. Kad ir ši kelionė. Kai per pietus rūškana pasižadėjau, kad mane kviečia į Paryžių, ji suplojo delnais: „Kaip faina, Eli! Džiaugiuosi dėl tavęs.“

Milena vis pamiršta, kad nemėgstu keliauti. Staigmenos, neapibrėžtumas, nukrypimas nuo

plano taip pat ne man, todėl žinia, kad turėsiu visą savaitę praleisti Paryžiuje, kur įsikūrusi centrinė mūsų įmonės būstinė, driokstelėjo kaip perkūnas iš giedro dangaus.

Esu rašytoja. Tik rašau ne kokius jausmingus romanus, o sausus techninius tekstus. Kartu su keliomis merginomis, kurioms vadovauju, rengiame instrukcijas, kaip naudoti kompiuterines programas, kuriamas vienu aukštu žemiau dirbančių kolegų.

Žinia iš Paryžiaus skelbė, kad nuo šiol visos naudojimo instrukcijos turi būti pateikiamos naujoje modernesnėje aplinkoje, o aš, kaip skyriaus vadovė, turėjau susipažinti su ja pirmoji. Išsisukti nuo šios kelionės neturėjau jokių šansų.

„Ak, Paryžius, – svajingai ištarė Milena, – tavo vietoj aš jau kraučiausi lagaminą.“

Dėl Paryžiaus mūsų nuomonės irgi skiriasi. Man jis nepatinka.

Baisiai nešvarus ir triukšmingas. Kavinių lauko terasos skendi cigarečių dūmuose – kirvis ore išsilaikytų, be to, padavėjai nekalba angliškai.

Muziejai brangūs, eilės prie kasų kilometrinės. Pavyzdžiui, prie Luvro stovėjom valandą.

Po pusvalandžio Polas ėmė bambėti, kad be reikalo gaištam laiką. Geriau jau alaus kur išgertume, vis tiek nieko nesuprasim, juk ne menininkai esam. Nemanau, kad tik menininkas geba grožėtis menu, o būti visai šalia ir nepamatyti pasaulyje garsiausių meno šedevrų atrodė nuodėmė. Bet veikiausiai paaiškėjo, kad Polas teisus – slampinėdami nesibaigiančiomis Luvro salėmis, nepajutom *nieko*. „Milo Venera“, „Mona Liza“ ir „Samotrakės Nikė“ – trijulė, turėjusi išversti iš koto, gūgle atrodė kur kas įspūdingiau. Galbūt žiūrint iš arčiau būtų pasirodę kitaip, bet Polas griežtai atsisakė laukti, kol galėsime priėti prie pat. Juk vieną eilę jau atstovėjome prie įėjimo, ir apskritai jau būtų metas trauktį į makdonaldą, nes jam jau pilvas gurgia.

Pro suvenyrų pardavėjus čia ramiai nepraeisi: čiumpa už skverną, tampo už rankovių – tik nupirk kokį plastikinį šūdą už du eurus, o jei paimsi porą, tai atiduos už tris! Penkias dienas sau po nosimi murmėjęs, kad jiems „duos pliauskų“, paskutinį mūsų vakarą prie Eifelio bokšto Polas nebeištvėrė ir vienam iš jų atšovė: „Fuck off, niger!“ Žinoma, geriau jau būtų to nedaręs, nes tas čaižiai švilptelėjo ir aplink mus bematant susirinko visas būrys. Dar kelios

sekundės, ir skuodėm per tiltą į kitą Senos pusę, kad patys tų „pliauskų“ negautume. Negana to, susipykom. Pasakiau, kad man buvo ne tik baisu dėl mūsų, bet ir siaubingai gėda dėl jo elgesio. Negi negalėjo patylėti? Juk ir pačiam kraujas užvirtų, išgirdus siaubingą įžeidimą. Bet Polas nesijautė kaltas.

Prie Eifelio, žinoma, nebegrįžom. O gaila, nes tikėjausi, kad, pasikėlus į pačią bokšto viršūnę, miesto šviesų apsuptyje Polas man pasipirš. Juk kartu aplankyti meilės miestą buvo jo idėja! Dar ir dėl to širstu ant Paryžiaus.

Pakeliui namo nulūžo mano lagamino ratukas. Naujo lagamino taip ir neįsigijau. Nebeprireikė. Kai atsakiau Milenai, kad neturiu, į ką krautis daiktų, ši džiugiai pasisiūlė paskolinti savąjį – didelį ir rožinį.

Kai vakare grįžusi namo pranešiau liūdną naujieną savo vaikinui, paguodos nesulaukiau ir iš jo. „Aišku, važiuok – pakeisi aplinką, naujų įdomių žmonių sutiksi“, – pasakė padrąsinamai šypsodamasis ir pabučiavo į lūpas. Švelniau nei bet kada, tarsi būtų ėmęs ilgėtis, man dar nepėjus išvykti, ir mane tai taip pradžiugino, kad ėmiau net laukti tos kelionės.

– Gražuole, tu išgelbėta, – iš už tūkstančio kilometrų sučiulbo Milena, grąžindama mane į

dabartį, – nupirkau tau bilietus šįvakar per Varšuvą. Tavo laimei, dar buvo likusi viena vieta. Bilietus atsispausdink oro uoste, kai registruosi bagažą.

Ak, taip, dar lagaminas! Negi tampysiuos jį po Paryžių visą dieną?..

Paprašiau, kad Milena paieškotų, kur galima palikti bagažą.

– Tuoju. – Išgirdau, kaip ji barškina klavišais. – Radau! – netrukus pergalingai šūktelėjo. – Užsirašyk arba prisimink. – Ji padiktavo man adresą, kur galėsiu palikti bagažą. – Atrodo, ten batų taisykla, – paaiškino. – Tik šeši eurai iš tavo kišenės, ir galėsi be rūpesčių vaikštinėti Paryžiaus gatvėmis iki pat vakaro. – Ji šelmiškai mirktelėjo man ekrane, tada užsisvajojusi pridūrė: – Kaip aš tau pavydžiu! Mielai palaikyčiau kompaniją. Iš ten jau ir Gibraltaras netoli...

Nejučia dilgtelėjo paširdžius. Ji dar prisimena. Atsidusau.

– Tu beviltiška! – sušuko Milena. – Juk Paryžiuje, ne Balbierišky esi! Nebūk tokia užsispyrusi, naudokis proga jį pamilti.

– Aš myliu Kauną.

* * **

Netrukus šnekus pusamžis marokietis taksi

nuvežė mane į *Saint-Honoré* gatvę, kur turėjau palikti savo mantą iki vakaro. Pasivaikščiojusi galėsiu *Châtelet-Les Halles* stotyje už kelių minučių kelio nuo čia sėsti į traukinį ir visu greičiu dumti į oro uostą.

Likusi viena siauroje ne itin švarioje gatvelėje, apsidariau. Norint patekti į tą batų taisyklą, visų pirma reikėjo praeiti apytamšę tarpuvartę, tada vidiniame kiemelyje susirasti tolimiausias duris. Jos buvo užrakintos, už lango iš vidaus užkištas raštelis lakoniškai skelbė: „Back soon“. Atsidusau: juk tai tokia reliatyvi sąvoka! Jei tas tuoj grįžti ketinęs *monsieur* bus kirtęs gatvę neleistinoje vietoje ir palindęs po ratais, galiu jo šiandien ir nesulaukti. Bet skubriai į grindinį kaukšintys kulniukai ir iš tolo atskriejęs linksmas „Bonjour!“ netrukus išsklaidė mano fantazijas – pasirodo, batų taisykloje šeimininkavo moteris. Viduje užuodusi stiprius odos, klijų ir batų tepalo kvapus, apsidžiaugiau – žudantis sūrio aromatas, po truputį ėmęs skverbti pro lagamino plyšelius šiltame taksi salone, niekaip jų nepermuš. Dėl viso pikto nutempiau tą lagaminą į atokiausią kamą, susimokėjau už paslaugą ir išėjau.

Pasikliaudama popieriniu žemėlapiu, kurį spėjau pagriebti iš reklaminių brošiūrų stovo

viešbutyje prieš sėsdama į taksi, *Saint-Honoré* gatve patraukiau link *Sitè* salos. Aikštėje priešais Dievo Motinos katedrą tikėjausi surasti stebuklingą norus pildantį akmenį, apie kurį papasakojo taksistas. Nors buvo sunku įsivaizduoti, kaip tas akmuo atrodo – angliškų žodžių marokietis žinojo išties nedaug, o aš nė velnio nesupratau prancūziškai, – vis tiek pasiryžau jį surasti. Juk toji aikštė nėra begalinė, o aš turėjau begalę norų bei visas penkias valandas laiko paieškom.

Eidama *Saint-Honoré* gatve dairiausi. Nepastebėjau nieko ypatingo: drabužių parduotuvės, knygynai, kepyklėlės, bakalėjos prekių, vaisių ir daržovių kioskai, tabako krautuvėlės, antikvariatai ir gausybė restoranų bei užkandinių, kurių menu siūlė, o pro apdairiai pravertus langus sklindantys kvapai masino išbandyti pačių įvairiausių šalių virtuves. Dar nebuvo alkana, todėl išdidžiai traukiau pirmyn, palikdama už savęs daugybę lauko staliukų, sustatytų tiesiog ant šaligatvio tarp restorano ir judrios gatvės. Negalėjau įsivaizduoti ir tikėjausi, kad man neteks patirti, kaip galima valgyti, kai pro nosį visu greičiu švilpia automobiliai, motociklai ir motoroleriai.

Akies krašteliu didžiulėse vitrinose

stebėdama savo atvaizdą, siūbuojantį klubais, švelnaus vėjo kedenamais banguotais plaukais, nevalingai kilstelėjau smakrą aukščiau. Tikrai išgyvensiu, pamaniau, ir tai buvo ne pažadas sau, o aiškus suvokimas, kad taip ir bus: daugiau jokia juoda katė...

- Šūdas, šūdas! - apmaudžiai surikau, slystelėjusi ir pamačiusi, į ką įmyniau.

Kelių metrų spinduliu aplink nebuvo nė mažiausio plotelio žolės, į kurią galėčiau nusivalyti baltą bato padą ir dar ne taip seniai idealiai švarią jo nosį, todėl ėmiau nirčiai braukyti pėdą į kanalizacijos dangčio briauną - kone vienintelį asfaltuoto šaligatvio nelygumą.

Staiga švilpaudamas po nosimi pažįstamą melodiją pro šalį praėjo vyras. Sparčiai nuo manęs toldamas, lyg vėluotų į sutartą vietą, jis trumpam atsigręžė ir kažką man šūktelėjo, rodydamas pakelį vienkartinį nosinaičių. Vos spėjau jas sugauti, kai vyras apsisukęs nukūrė toliau. Akimis nulydėdama vėjyje besiplaikstančius smulkiai languoto jo šaliko galus, kiek įmanydama garsiau šūktelėjau „Thank you! I appreciate it!“, bet jis neatsisuko. Nenustebau - ne pirmas arogantiškas ir atsainus paryžietis, kurį teko sutikti.

Alenas

Tos dienos, kai susipažinau su Elinga Railaite, rytą nenorėjau pabusti. Kaip ir kelias savaites iki tol.

Mūsų pažintis prasidėjo gana originaliai – ji mane pažadino. Sakysit, kas čia originalaus, juk Paryžiuje dar ne tokių dalykų nutinka, todėl skubu paaiškinti: pabudau nuo jos didžiulio kelioninio lagamino ratukų dardėjimo po langais.

Pramerkiau akis, dar gerai nesuprasdamas, kur esu. Garsas buvo toks galingas, jog kelias minutes, kol visai išsibudinau, man rodėsi, kad tuoj būsiu palaidotas po milžiniškų riedulių kalnu, ir gerokai nusivyliau, kai pagaliau susivokiau, jog ši stichinė nelaimė man vis dėlto negresia. Kelioninio lagamino ratukų, tempiamų nelygiu kiemo grindiniu, keliamas triukšmas – kiekvieno didmiesčio gyventojų „džiaugsmas“. Ypač jei gyveni pačioje to didmiesčio širdyje, kaip mano draugas Bertranas, pas kurį ant sofos tąnakt nakvojau.

Per kelias pastarąsias savaites turėjau ne vieną progą įsitikinti, kad sofos patogumas yra tiesiogiai proporcingas išgerto alkoholio kiekiui....